

CLÉO DE MÉRODÉ.

Ροσπάν, τοῦ ἰδανιστικοῦ καὶ χριστιανικοῦ αὐ-
τοῦ ποιήματος, τὴν ἐνίσχυσεν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς.

— Ἡ ἡμέρα τῆς παραστάσεως — εἶπε — ἐπῆρξεν ἡμέρα
ἀναμνήσεως ἀληθομονήτου. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἐγέμισε
τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀπὸ χαρὸν ἀπείρως ἁγνῆν. Τα δάκρυα
ἔρρεον εὐεργετικά. Ἡσθάνομην, ὅτι καὶ με ἔφερε πρὸς
τὰς ὑπερκοσμίους σφαῖρας, διότι ἔλεγα ὠραῖα λόγια καὶ
αἱ καρδίαι ἔπαλλον μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐκλαῖα
τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, τὰ χωρὶς ἄλας, τὰ χωρὶς πικρίαν, —
τὰ ἁγνὰ ἐκεῖνα δάκρυα τὰ ὅποια ἀποπλύνουν, παρασού-
ρουν καὶ καταπνίγουν διὰ παντὸς τὰς σκωρίας τῆς ψυχῆς
καὶ τῆς ζωῆς μας — τόσον μακρὸς φεῦ! διὰ τὸ κακόν, τό-
σον βραχείας διὰ τὸ καλόν, τὸ ὅποion θὰ ἠθέλαμεν νὰ
κάμωμεν. Τὸ κοινόν, ἐνθουν, καταφεγγόμενον ἀπὸ τὴν
δῶδα τῆς πίστεως, ἐννοοῦσεν ὅλους τοὺς στίχους καὶ τὸ
ἐδείκνυε. Ὁ Κατοῦλ Μανδὲς ὀρθιος, ἔβγαξε κραυγὰς ἐν-
θουσιασμοῦ. Ἡ ἡμέρα αὕτῃ ἐπῆρξε δι' ἐμὲ ἡμέρα εὐτυ-
χῆς, διότι ἐσημείωσε τὸν θρίαμβον ἐνὸς φιλολογικοῦ
ἔργου.

Αὕτῃ ἦτο ἡ διάλεξις τῆς Σάρρας Βερνάρ. Τὸ
βάθος τῆς δὲν εἶναι ἴσως ἑκτακτον, ἀλλ' ἡ
φωνὴ μετὰ τὴν ὑποῖαν ἀπηγγέλλη, ἦτο τόσον ἐ-
ξοχος, ὥστε τὰ χειροκροτήματα τὴν διέκοπτον
συχνά.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ (*)

Ἡ κόμμως αὐτοῦ ἦτο ἀνάμυστος εἰς ἰε-
ρέα. Τὰ ράσα του ἦσαν μεταξωτὰ καὶ κοντά,
ἵνα φαίνωνται αἱ ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ πόρπαι, ἃς
ἔφεραν εἰς τὰ κομψὰ ὑποδήματα καὶ αἱ μετα-
ξωτὰ περικνημίδες ἐρυθροῦ ἢ πορφυροῦ χρώμα-
τος. Ἐκοπτε ἐπὶ τὸ κομψότερον τὸ γένειον.
Τὸν στρογγύλον καὶ λίαν κομψόν αὐτοῦ πλατύ-
γυρον πῖλον, ὅτε μὲν λοξὰ ἔφεραν ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς — ἄλλη φάτσα, κατὰ τὴν ζακυνθιακὴν
ἡράσιν — ὅτε δὲ ὑπὸ τὴν μασχάλην. Ἐβάδιζεν
ἀγερῶχος καὶ ἐνίοτε παρακολουθούμενος ὑπὸ
τῆς προφίλου αὐτοῦ γάτας, ἣν ἐκράτει διὰ γαί-
τανιου. Τὰ ἀκτινοβολοῦντα αὐτοῦ βλέμματα
ἔστρεφον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ προσήλωνεν αὐτὰ καὶ
ἐπὶ τῶν ἀθροτέρων ἀντικειμένων, καθιστάμενος
τὸ εὐθέτηρον τοῦ τόπου.

(*) Συνέχεια.